

Празник 9. маја је сваке године најпоузданији показатељ збуњености и дезоријентисаности српског друштва и државе. Није јасно какав је празник у питању, да ли је уопште празник, па чак ни како се зове. Ко се противи дволичној и лицемерној политици магловитог одређеног ентитета који систематски ради на подривању правног и државног поретка Србије, тај негодује против еуфоричног назива „Дан Европе“; ко, напротив, сматра да Срби никада, ни у чему, никога нису победили, а да је сама идеја „победе“, стављена у контекст српског народа, нешто злокобно, мрачно и опасно, тај се мршти на назив „Дан победе“. Ни преименовање у „Дан победе над фашизмом“ не помаже, пошто за домаће идеолошке ортопедe, Србија спада у неславни клуб земаља које се са фашизмом нису ни суочиле, а камоли га победиле. Остаје, дакле, да је са Калемегдана испаљена почасна канонада, да је Министар војни положио венац на гроб Незнаног јунака на Авали, а Кнез Михаилова улица (за сада само привремено) преименована у „Улицу европску“, зато што је данас – субота.

Није 9. мај мучан датум само за Србе. Одлука да се на Старом континенту он назове „Даном Европе“ може се показати заиста генијалном, будући да ништа боље не истиче унутрашња идеолошка трвења која континент чине оним што јесте, као потреба да се различита искуства, сећања и ратне ране појединих народа обједине у једном једином празничном спомињању. На страну парадокс што пола континента на „Дан победе“ слави свој властити *пораз*. Чак и ако јесте у питању пораз једне погубне идеологије, од које су се народи земаља Осовине, барем на речима, оградиле – једноставно није умесно, нити здраво по једну нацију да се свечано обележава ситуација која би за свакога, без обзира на идеологију, морала бити горком, непријатном и понижавајућом. (Уосталом, приликом „ослобођења“ Берлина, Беча, Загреба или Талина, изостало је одушевљење грађана које је пратило улазак савезника у, рецимо, Париз, Београд, Праг, па чак и Рим.) Истовремено, сећање на победу битно се разликује за Британце, за које се рат водио око колонија и очувања империје, за Французе, који су се борили за властиту независност и опстанак на светској политичкој сцени, или за Русе, Белорусе и Србе, који су водили борбу за *ГОЛИ ЖИВОТ*.

Управо зато није случајно што Дан победе у Русији представља најомиљенији, и управо најрадоснији празник после Нове године и Божића. Како и не би био радостан, када је у питању празник живота, опстанка, преживљавања, доказ свима онима који се сећају да „Силе мрака“ нису успеле у својој намери, и да оно што су покушале да затру из корена и даље рађа, цвета и даје плодове. Дубоко је трагично што се овај осећај изгубио у српском народу. Истина је да свежи порази затамњују старе победе, а да друштву које је

глобално проказано као „геноцидно и фашистичко“, које се налази под непосредном духовном и делимичном физичком окупацијом, а на чију се војску гледа подозриво све док јој се оружје крвљу не освети на неком од ратишта Кавказа, Централне Африке или Блиског истока, никако не може бити до славља. Али ако нешто *треба* да се слави, онда су то свакако наши дедови који су бежали у шуме само да ми не бисмо могли рећи да су саучествовали са најокрутнијим и најкрвавијим режимом у историји човечанства, који су по подрумима, таванима и појатама сакривали Јевреје, комунисте и рањенике, или који су просто седели у комшијиним сутерену и кришом слушали Москву и Лондон, молећи се да доживе боље сутра. Они више заслужују наше поштовање и нашу пажњу од европских чиновничкиња и туристичких брошурица који ови деле на улици која не носи више име једног српског кнеза, да би понела име континента који ће остати вечити симбол поделе на „боље“ и „горе“, на Европљане првог и другог реда, били они виша или нижа раса, плави или црвени, или просто богати и сиромашни.

Неко у Јавном медијском сервису европске Србије очигледно је био свестан овога, па је европској Србији за Дан Европе понудио директан пренос деветомартовске параде са Црвеног трга – што није само била највелелепнија и најдостојанственија манифестација дана (4 милиона учесника широм Русије, старо и младо које се сабрало да ода пошту својим херојима), него истовремено и подсећање српском народу на судбину коју је у најмрачније доба светске историје делио са народима СССР-а, и на победу коју је, далеко више од већине других народа Европе, изборио властитим жртвама. Низаће се још деветих мајева у нашој историји, и надајмо се да ћемо ускоро један дочекати како доликује. А до тада – увек имамо Црвени трг.